

Hűek maradunk - Credo

12. tábla

„Maradjatok meg szeretetemben!” Jn, 15,9

Örök szeretettel szeretlek, azért vontalak magamhoz hűségesen. (Jer 31,3)

Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg. (Iz 54,10)

Az Oltáriszentségben a jel a kenyér, ami az életet jelenti, meg lehet enni. „A házasságban az Úr más módon van jelen, úgy hogy férj és feleség egymásnak ajándékozzák magukat. Az ő kettős egységük Krisztus jelenlétének a jele. Ők ketten egy nagy „ostya”. A kenyér is és a házaspár is jel, azt jelenti, hogy az Úr egészen az embernek akarja magát ajándékozni. Isten nem veszi vissza a szeretetét, mint ahogy mi sem vesszük vissza a szeretetünket. Ez nagyon fontos üzenet a ma embere számára, mert sokakban él az a gondolat, hogyha már nem vagyunk elég jók, akkor a Jóisten visszahúzódik. A házasság szentsége azt mondja, hogy az Úr szeret, mégpedig véglegesen.”¹

„Az örökre szóló elkötelezettség kihívása [...] igazából nem csak időtartam kérdése. A házasság attól még nem lesz sikeres, ha tartós, hanem a minősége is fontos. Együtt élni és örökre szeretni egymást – ez a keresztény házaspárok előtt álló kihívás. Eszembe jut a kenyérszaporítás csodája: az Úr meg tudja szaporítani a ti szereteteket is, és mindennap meg tudja adni nektek a friss és finom szeretetet. Végtelen tartalékai vannak!”² A miatyánkban azt mondjuk: „Mindennapi kenyereket add meg nekünk ma”. Így is imádkozhatunk: „Urunk, mindennapi szeretetünket add meg nekünk ma”, mert a jegyesek, házasok mindennapi szeretete az a kenyér, lelkük igazi kenyere, amely erőt ad nekik.”²

¹ Tilmann Beller: A családi élet küldetés és munka. Családakadémia – Óbudavár Egyesület, Óbudavár, 2002. 231-235. o.

² Ferenc pápa: Beszéd a jegyespárokhöz 2014. február 14. (ÖB 121. o.; TE)

A házasságunkban folyamatos belső megújulásra van szükség. Nem a hamut őrizzük, hanem a parazsat szítjuk fel nap mint nap, különben a hűségből fagyos „hűs-ség” lesz.

Emberi szemmel nehéznek, sőt lehetetlennek tűnhet egész életen át egy személyhez szerelemmel kötődni. A mai kor nagy erővel hat ránk és a fogyasztói szemlélet azt sugallja: jó, ha társunkat időnként újra cseréljük, legyünk bátrak ahhoz, hogy mint a kopott ruhából, lépjünk ki az olyan házasságból, amely unalmassá, terhessé vált, ami nem ad olyan gyönyört, kiteljesedést, amire vágyunk.

*„Nem ígérhetjük, hogy érzelmeink egy életen át ugyanolyanok lesznek. ... A szeretet, amit ígérünk egymásnak, felülmúl minden érzelmet, érzést és lelkiállapotot, még ha magába foglalja is ezeket. Mélyebb szeretet ez, a szív döntésével, amely bevonja az egész létezését.”³*A Jóisten arra hív, hogy egyre mélyebbé, gazdagabbá, önzetlenebbé váljon a szeretetünk, egyre jobban hasonlítson ahhoz, ahogyan Ő szeret minket – a házasság iskolája kiváló terep arra, hogy megtanuljunk kezelni az életben felmerülő szerteágazó problémákat. Ha a házasságból kilépünk, mert nem működik olajozottan, a megoldatlan problémák

hamarosan megjelennek a csodálatosnak vélt új szerelemben is, és járhatunk kapcsolatról kapcsolatra, számtalan sebet okozva házastársunknak, gyerekeinknek.

Ezzel szemben a házasság életre szóló szövetsége hirdeti az örömhírt: Isten végleges és visszavonhatatlan szeretettel szeret bennünket, örök szövetséget köt személyesen kettőnk egységével. A szeretetteljes élethosszig tartó házasság páratlan, tiszta örömet és biztonságot ad, a szentségi házasságban elkötelezett ember megéli: nem vagyok lecserélhető, bátran feltárhatom önmagam, mez-telenné válhatok, a társam nem árul el, titkaimat megőrzi, kiegészítjük egymást, számíthatok rá mindenben, van egy „cinkosom”.

Fájhat Istennek és a házaspáraknak is, hogy sokszor közömbösen, figyelmetlenül, szeretet nélkül, rutinszerűen találkozunk. Előfordul, hogy amikor a tabernákulum előtt vagyunk, nem érzünk semmit, és képtelenek vagyunk meglátni Krisztust, vagy misére is pusztán kötelességből megyünk belső vágy nélkül. Ez nem a hit, nem a szeretet hiánya, hiszen a hit és a szeretet nem érzés, hanem döntés és akarat is. Viszont érezzük a különbséget, milyen szép, ha a testünk, a mozdulataink az élő hit és szeretet kifejeződései. A test gesztusai visszahatnak a benső világunkra, az összeszedettséget, a figyelmet segítik. A jó szokások állandósága, a kitartás a rendszerességben megtartó erő. Igaz ez a szentségi találkozásra, a szentmisére járásra és a házasságra egyaránt.

A házastársi szeretet folyamatos újjászületést, gyökeres megújulást és újrakezdéseket igényel. Lehet állandó törekvésünk arra is, hogy külsőnk, belsőnk igyekezzünk nem elhanyagolni, hogy társunk számára ajándékok lehessünk és megkönnyítsük a „nehéz hűséget”⁴. Alakítsuk ki a kapcsolatunk gazdagításának, ápolásának rituáléját: a reggeli elköszönéstől a hazatérésig, az érdeklődést egymás élete, gondolatai iránt, a kettesben töltött idő megszervezését. Mindezek lehetőség adnak arra, hogy felfedezzük társunk új arcait, hiszen az évek során nem marad ugyanaz az ember, akit az ismerkedéskor megláttunk. Nem gondolhatjuk, hogy ismerjük, mint a tenyerünket, hiszen folyamatosan formálódik a személyisége – és bizony rajtunk is múlik, hogy milyen irányba változik: megkeseredik vagy gazdagodik, kiég vagy érik általunk...

Tilmann atya sokszor figyelmeztetett bennünket: senki sincs beoltva az ellen,

hogyan a házasságon kívülről más valaki megérintse a szívét. Sőt a betolakodó harmadik fél nem csak egy csábító személy lehet, hanem munkába, időrabló hobbiba, közösségért végzett munkába vagy akár a gyerekszobába is menekülhetünk a társunk elől. A hűtlenségig sok lépés vezet az álmodozástól a tétlig, jobb megállítani a belső folyamatot, mielőtt elcsúszunk a lejtőn.

Az elsőáldozásunk vagy egy-egy mélyen megélt egyesülés Jézussal a szentáldozásban egész életünkre szóló alapjai az istenkapcsolatunknak, a hitünknek. Egymásra találásunk, házasságkötésünk, a szerelmünk egész valónkat betöltő közös élményei örök alapot adnak a házastársi kapcsolatunknak. Házassági évfordulókon szívesen felidézzük ezeket, viszont krízisek esetén létszükséglet, hogy elevenné tegyük az első szeretet sorsfordító időszakának emlékeit, és ebből erőt merítve újakezdhezzük a szeretetet.

Istenünk egyik legnagyobb öröme az ember hűsége: „Légy hűséges, és neked adom az élet koronáját.”⁵ A szentmisében Krisztusban új erőforrás és élet nyílik meg számunkra. A házaspárok belőle merítik az erőt, hogy hűségesek maradjanak lét-, élet-, lelki-, küldetés- és áldozatközösségükhöz. Az Egyház arra hívja a házaspárokat, hogy minden szentmisében újítsák meg egymással kötött szövetségüket, melynek erőforrása az Eucharisztikus Jézus. Szabad tehát újra és újra házasságot kötni, kimondani a boldogító igent a saját házastársunkra.

Miből érzem, hogy hűséges hozzám az Istenem? Miből érzem, hogy szeret a társam?